

LBRIS

We know
books

Redactare: *Viorica Horga*

Tehnoredactare: *Mariana Radu*

Corectură: *Bogdan Pavlusenco*

Copertă: *Luca Emil Cornel*

Original title: *RED WIDOW*

Copyright © All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with **G.P. Putnam's Sons**, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

© 2023 Toate drepturile asupra acestei ediții sunt rezervate Editurii METEOR PRESS.

Contact:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: editura@meteorpress.ro

Distribuție la:

Tel./Fax: 021.222.83.80

E-mail: carte@meteorpress.ro

www.meteorpress.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Katsu, Alma

Văduva roșie / Alma Katsu ; trad. din engleză de Cristian Nica.

- București : Meteor Press, 2022

ISBN 978-973-728-845-5

I. Nica, Cristian (trad.)

821.111

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autorului, fie sunt utilizate în mod fictiv. Orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, cu afaceri, companii, evenimente sau locații este o pură coincidență.

Alma Katsu

VĂDUVA ROȘIE

ROMAN

Traducere din limba engleză
de *Cristian Nica*

**METEOR
PRESS**

*Lui Anthony Olcott, coleg și prieten,
căruia îi simt lipsa toți cei care l-au cunoscut.*

1

*NOIEMBRIE 2018
NEW YORK CITY*

Pasagerul de pe scaunul 2D avea o problemă medicală atunci când s-a îmbarcat, stewardesa era sigură de asta.

El fusese primul care urcase în avion, deschizând șirul celor grăbiți care-și luaseră bilete la clasa business. Ea observase problemele lui atunci când pasagerul s-a împiedicat pe culoarul îngust al avionului și îi remarcase transpirația de pe față. Bărbatul îi aruncase bagajul de mână în brațe, pentru a i-l pune în compartimentul de deasupra scaunului, și îi ceruse imediat ceva de băut, o vodcă seacă. Era obișnuită cu acest tip de tratament din partea pasagerilor de la clasa business, mai ales pe cursa dintre JFK și Reagan National, care este adesea plină de VIP-uri, senatori și oameni de afaceri. El arăta ca un politician, cel mai rău dintre toți. Mai bine să-și păstreze calmul, decât să se certe cu el.

Îi adusese și un pahar cu apă, deși el nu-i ceruse, pentru cazul în care va avea nevoie să se răcorească sau să ia medicamente. Nu părea într-o formă grozavă – cântărea cel puțin 130 de kilograme, iar costumul era cu cel puțin două numere mai mic. Omul era palid, iar sub gulerul hainei i se vedea o pată roșie pronunțată.

Pe tot parcursul procesului de îmbarcare a bombănit mereu, dar, altfel, a fost tăcut. În timp ce restul pasagerilor trec pe culoar, el își ține fața întoarsă spre geamul minuscul, strângându-și în mână telefonul mobil și evitând orice fel de contact cu alții.

Nu acordă deloc atenție demonstrației de siguranță – oricum, nimeni nu mai face lucrul acesta –, iar stewardesa a încetat de mult să se mai simtă jignită din cauza asta.

În timp ce avionul se îndreaptă spre pista de decolare, ea verifică lista pasagerilor. Numele lui este Iaromir Popov și a ajuns pe JFK cu o cursă Aeroflot, de la Heathrow. Așadar, e un om de afaceri rus.

Imediat după ce Airbus-ul A330 a decolat spre cerul întunecat, rusul începe să aibă probleme. De pe scaunul ei din bucătăria de bord a avionului, stewardesa vede că fața lui devine roz aprins și că are dificultăți de respirație. Se sufocă oare cu ceva? Rusul nu a apăsat butonul de asistență, deci ar putea fi doar o banală anxietate. Decolările sunt momentele cele mai tensionate pentru mulți pasageri. Stewardesa numără minutele, până când semnalul de fixare a centurii de siguranță se stinge.

Zborul spre Washington, DC, nu va dura mult. Pentru că doar o treime din locuri au fost rezervate, compania aeriană a redus numărul însoțitorilor de bord. În seara asta, sunt doar ea și o altă colegă, minimul necesar. Totuși, sunt multe lucruri la care trebuie să fie atentă și nu se mai gândește la Popov, până când nu sosește timpul să preia comenzile de băutură. În acel moment, situația lui Popov e înrăutățită. Tremură pe scaun și se află în pragul convulsiilor. Ochii îi sunt umflați, iar fața lui roșie strălucește de transpirație.

Stewardesa se bucură că e întuneric în locul în care se află și că avionul este, practic, gol. Nu-și dorește să alarmeze restul pasagerilor. Majoritatea acestora au, oricum, capetele aplecate, încercând să tragă un pui de somn, în timpul călătoriei de nouăzeci de minute.

Se apleacă peste el, apropiindu-și fața de a lui, astfel încât să-și dea seama dacă miroase a alcool.

– Sunteți bine, domnule? Pot face ceva pentru dumneavoastră?

El deschide gura, dar nu scoate niciun cuvânt, doar un gălgâit, parcă se sufocă.

Ceva este în neregulă. Pulsul ei se accelerează imediat. Nu a fost niciodată nevoită să ofere asistență medicală de urgență în avion și încearcă disperată să-și amintească ce trebuie să facă în astfel de momente. Să-i lărgească nodul de la cravată? Să-i verifice căile respiratorii? Să-i cheme pe ceilalți însoțitori de zbor s-o ajute?

Saliva care i se prelinge din gură formează bule, la fel ca la câinii turbați. Ea aleargă până în bucătăria de bord a avionului și aduce un pahar de plastic cu apă, pe care el o înghite lacom, dar tot nu îl ajută să vorbească. Tremuratul se intensifică, de parcă rusul ar simți propriul val de turbulențe. În ochii lui se citește panica – el știe că ceva nu este în regulă –, dar se încăpățânează să vorbească, de parcă ar încerca să-i transmită un mesaj.

Speriată, stewardesa sare în picioare și fuge spre carlingă. Bate la ușă și așteaptă să se declanșeze clicul încuietorii, înainte de a-și băga capul înăuntru. Pilotul și copilotul se uită la ea în același timp, fără să schițeze nici cel mai mic semn de curiozitate. Poate cred că li se aduce cafeaua.

– Avem un pasager cu probleme medicale. La clasa business, adaugă ea, știind că detaliul acesta e uneori important.

Enervarea se citește pe chipul pilotului.

– Cât de rău este?

– Nu știu. Pare destul de grav.

Pilotul se răsuțește pe scaun și se uită direct la ea, parcă reproșându-i:

– Trebuie să ne întoarcem?

– Aproape am trecut de Trenton, spune copilotul, uitându-se la instrumente. Dacă ne întoarcem, ar trebui să așteptăm o oră înainte de a putea ateriza pe JFK. Până la DC mai sunt doar patruzeci de minute. Putem cere aterizare de urgență și o echipă medicală, care să ne aștepte pe aeroport.

Stewardesa își dă seama, după privirea rece din ochii pilotului, că în mintea lui decizia este luată.

– Da, sigur, asta vom face. Tu – se întoarce către stewardesă, fără a se obosi să-și amintească numele ei – ai grijă de el. Vezi dacă poate să-ți dea vreo informație, pe care s-o putem transmite prin radio la Washington – numele unui medic, ce medicamente ia, orice.

Ea ezită.

– Ai putea întreba dacă e vreun medic printre pasageri? zise ea.

Pilotul și copilotul se uită unul la altul; este genul acela de situație pe care amândoi o detestă. Un astfel de anunț îi enervează pe pasageri. Când întrebi prin interfon dacă există vreun medic în avion, gândul pasagerilor zboară imediat la virusul ebola și încep să se sperie. Însă pilotul dă repede din cap, aprobator.

Când se întoarce pe culoar, Popov are deja o criză în toată regula. Din fericire, după anunțul dat pe interfon, stewardesa de la clasa economic a venit să dea o mână de ajutor. Ea are încrederea specifică celor foarte tineri și – slavă Domnului – își amintește ce a învățat la cursul de prim-ajutor, făcut în perioada când lucra ca salvamar la ștrandul din orașul ei. A adus cu ea defibrilatorul automat, care se găsea în avion. Cele două femei se ghemuiesc peste Popov. Având în vedere dimensiunea rusului, este exclus să-l așeze pe o parte, chiar și pe scaunul mai spațios existent la clasa business. Stewardesa îi strecoară o pernă mică și îngustă sub cap și întinde peste el o pătură. Nu pentru căldură – hainele lui sunt îmbibate de sudoare –, ci pentru intimitate.

Ea observă că un bărbat s-a furișat de la clasa economică, privind de la câteva locuri din spate. Nu s-a prezentat stewardeselor, așa că probabil nu este medic. Are doar o curiozitate morbidă. Este de vârstă mijlocie, dar arată dur, ca și cum ar fi din cadrul armatei. Pentru o secundă, stewardesa speră că este un agent de securitate – că va primi tot ajutorul pe care îl poate

obține în acest moment –, dar știe că un agent de securitate nu poate fi prezent în acest zbor, nu pe o cursă de la miezul nopții.

În ochii lui se citește o curiozitate glacială.

– Sunteți doctor, domnule? întrebă ea.

Nu răspunde nimic, doar clatină discret din cap.

– Atunci vă rog să vă întoarceți la locul dumneavoastră, i se adresează ea, ușor iritată.

Oamenii pot fi foarte nepoliticoși; a învățat asta în cei zece ani de când e însoțitoare de bord.

– Îi trebuie aer.

După ce mai aruncă încă o privire, peste umărul stewardesei, spre bărbatul bolnav, pasagerul se retrage pe culoar.

Însoțitoarea de bord se întoarce către rus. Îi atinge mâna.

– Domnule Popov, există cineva pe care să-l putem contacta pentru a-i spune despre dumneavoastră? Vă așteaptă cineva în DC?

Și-ar fi dorit să se fi gândit la asta mai devreme, deoarece rusul este acum aproape inconștient. Ochii îi sunt dați peste cap, fața e încremenită într-un rictus de spaimă și mirare. Nu răspunde la întrebări. Ține pumnii strânși, iar brațele și picioarele sunt țepene și tremurâ. Cel mai rău este faptul că din gură îi ies valuri de spumă, ca la o mașină de spălat scăpată de sub control, ceva ce numai la televizor poți vedea. Nu-și poate închipui ce nu este în regulă cu el; a avut pasageri cu toxiiinfecții alimentare și unul cu atac de cord, dar a fost ușor. Însă așa ceva nu a văzut niciodată. Este aproape paralizată de frică.

Se uită la ceas. Încă douăzeci de minute.

– Rezistați, aproape am ajuns, îi spune ea, deși nu crede că o poate auzi.

Atunci vede notița. O bucată de șervețel. Nu poate pricepe ce e scris pe el. Ar putea fi un nume, dar cerneala s-a scurs prin fibrele poroase ale șervețelului. Dacă încearcă să-i spună ceva, ea nu înțelege ce anume.

Restul călătoriei este confuz. Când observă că pasagerul a devenit inconștient, ea și colegii ei de la clasa economic fac așa cum au fost instruite. Una îi scoate îmbrăcămintea din partea superioară a trupului, în timp ce cealaltă pregătește defibrilatorul. Aceasta spune în gând o rugăciune de mulțumire pentru ce a învățat la cursuri; pentru că ceea ce trebuie să facă ele acum este cât se poate de real. Lucrul ăsta îl *poate* face. Atașează padelele defibrilatorului pe pieptul bărbatului și în partea laterală a trupului, așa cum a fost învățată, apoi așteaptă puțin până când aparatul îi caută ritmul cardiac. *Nu sunt detectate bătăi ale inimii*. Defibrilatorul trimite un șoc electric. Cealaltă însoțitoare de bord începe manevrele de RCP¹ și ea își așteaptă cu nerăbdare rândul, pentru că aparatul are nevoie de două minute înainte de a verifica din nou ritmul cardiac. Cele două fac pe rând RCP, apoi două șocuri, încă patru șocuri... În scurt timp, ea este plină de transpirație și tremură de nervi, deoarece de fiecare dată când aparatul spune că *nu a fost detectată nicio bătaie a inimii* ea îi administrează un nou șoc electric...

În momentul în care roțile avionului ating pământul – saltul ușor și decelerația bruscă, în timp ce cauciucurile ating a doua oară pământul –, ea este deja resemnată la gândul că rusul a murit. Dacă nu a murit, atunci situația lui e atât de dramatică, încât nici nu mai contează.

Ele nu vor putea să-i țină pe ceilalți pasageri în avion – sunt ca niște vite însetate, care simt apa de la depărtare – atâta timp cât durează ca echipajul medical să scoată cadavrul, dar vor încerca să gestioneze cât mai bine situația. Una dintre însoțitoarele de bord aleargă pe culoar, chiar înainte de aterizare, pentru a-și pregăti cabina, lăsând-o pe cealaltă singură cu rusul. Aceasta a luat o a doua pătură din compartimentul de deasupra scaunului și a pus-o peste Popov, astfel încât întregul corp al

acestuia să fie acoperit. Apoi, în timp ce genunchii îi tremură, ea se așază pe scaunul alăturat pentru a bloca vederea, în timp ce pasagerii coboară din avion. Toți aceștia, inclusiv domnul Curios, trec grăbiți, nemulțumiți că nu pot coborî mai repede din avion.

Abia după ce ultimul pasager părăsește avionul, o echipă medicală coboară de pe pasarela aeroportuară, aducând cu ea o targă. Echipajul avionului este dat la o parte, în timp ce asistenții medicali se strâng în jurul pacientului. Stewardesa, aflată în bucătăria de bord a avionului, își întinde gâtul pentru a vedea ce se întâmplă, dar atitudinea echipei medicale este clară: pasagerul a murit. Din modul în care manevrează trupul acestuia, nu exista nicio îndoială; după ce se chinuie să îl tragă pe culoarul îngust, parcă e o luptă cu o balenă pe plajă, și după ce cheamă în ajutor un membru al echipei de curățenie, personalul medical pune cadavrul pe targă. Stewardesa aruncă o ultimă privire spre chipul mortului, în timp ce targa trece pe lângă ea. Săracul om.

Apoi își aduce aminte de notiță. O lăsase lângă pasager, gândindu-se că ar putea fi de folos la spital. Dar notița nu mai e. A dispărut.

Poate că medicii de urgență au luat-o cu ei.

Orice ar fi încercat să-i spună rusul, ea nu va afla niciodată.

¹ Resuscitare cardio-pulmonară (n. trad.).

2

TYSONS CORNER, VIRGINIA

Telefonul sună, iar zgomotul alungă starea indusă de Ambien² și o trezește pe Lyndsey Duncan din somnul adânc, dar nu e complet dezmeticită. În timp ce bâjbâie după telefonul mobil, mâna ei lovește cu putere o lampă, doborând-o de pe noptieră. În întuneric, totul este un puzzle. S-a mutat în urmă cu două săptămâni, iar locuința ei pare a fi un apartament de hotel. Poate pentru că era deja mobilată, o locuință lipsită de originalitate, specifică pentru călătorii de afaceri.

Numerele mari, albe, strălucesc pe ecranul telefonului: 3:22. Este foarte greu să te trezești atunci când ai dormit doar câteva ore. Sau poate că este de vină fusul orar – mai există probleme legate de diferența de fus orar după două săptămâni?

Dar ea era învățată să fie sunată în miezul nopții.

– Aici sergentul Mitchell de la SOC. În străfundul creierului, își amintește că SOC înseamnă Centrul de Operațiuni de Securitate, supravegherea operațională de la CIA. O caut pe Lyndsey Duncan.

– Ai găsit-o. *Și ai trezit-o.*

– Îmi pare rău că vă sun la ora asta, dar trebuie să vă scurtați concediul și să vă prezentați la serviciu astăzi.

Lyndsey împinge lucrurile de pe pat – cearșafurile aspre, pătura grea, nimic din ce e al ei, totul e străin pentru ea.

– Ce?

Vocea rămâne răbdătoare.

– Mi s-a spus că acum sunteți în concediu, acasă, și că n-ar trebui să vă prezentați la serviciu până la – o hârtie foșnește în fundal – 20 ianuarie, dar a apărut o problemă și a fost solicitată prezența dumneavoastră.

O problemă. Ar putea fi un singur lucru: motivul pentru care a fost trimisă în concediu administrativ. Gâtul îi este uscat, din cauza medicamentelor. Un pahar cu apă rece ca gheața ar ajuta-o să se trezească.

– Va trebui să vă prezentați la camera... În timp ce turuie un șir scurt de numere și litere, Lyndsey are prezența de spirit să ia pixul și blocnotesul ieftin de lângă telefon și să noteze, pe întuneric, ce i se spune. Ea a fost învățată să memoreze lucruri, în timp ce le aude sau le vede (numere de telefon, numere de înmatriculare, adrese), dar când ai luat un Ambien, de ce să riști să le uiți?

Pe măsură ce scrie, mintea ei începe să se limpezească. Situația nu este una bună. Nu există niciun motiv ca ei să o cheme, decât dacă a fost luată o decizie, iar o decizie luată atât de repede înseamnă foarte probabil să nu fie una în favoarea ei. A venit acasă sperând la o a doua șansă, dar se pare că asta nu se va întâmpla. *Am analizat faptele cazului dumneavoastră și mă tem că nu avem altă opțiune decât aceea de a vă revoca autorizația și a înceta raporturile de lucru cu Agenția Centrală de Informații.*

De nenumărate ori, s-a gândit la lucrurile pe care le făcuse la serviciu, lucruri pe care, ca tânără dintr-un orașel din Pennsylvania și orfană de tată, nu se credea capabilă să le facă. Agenția a recrutat-o imediat după facultate, ceea ce i-a schimbat cursul vieții.

Își mai amintea încă de prezentarea pe care o făcuse celor care au recrutat-o. Slide-urile pe care le pregătise, bazându-se pe studiile ei de psihologie de la facultate, fișele pe care le ținea în mâinile transpirate. *Nouăzeci la sută dintre oameni mint în*

² Somnifer (n. red.).

mod frecvent. O persoană obișnuită spune trei minciuni la fiecare zece minute. Eu pot spune când cineva minte cu mai multă acuratețe decât un poligraf. Nu că poligrafele ar fi fost foarte precise, dar ea știa că agenția se folosea de aceste aparate. A crezut că vor râde de ea, dar recrutatorului i-au plăcut cercetările. Finalmente, s-a dovedit că cei din CIA erau foarte interesați să știe când cineva îi mințea.

Credea că își va petrece zilele într-un laborator, dar agenția avea alte planuri pentru ea.

Dar acum cariera ei era încheiată. La zece ani după ce o începuse.

– Trebuie să fiți prezentă la opt dimineața, doamnă, dacă asta e OK pentru dumneavoastră, continuă ofițerul de securitate. Aproape că îi venea să îl întrebe dacă va avea loc o audiere, dacă va avea ocazia să spună și partea ei de poveste sau dacă trebuia doar să-și predea insigna.

Dar, apoi, sergentul adaugă un ultim detaliu. Un lucru care o determină să nu-și mai frământa atâta mintea și care o aduce cu picioarele pe pământ.

– Oh, și încă ceva: trebuie să vă prezentați la biroul lui Eric Newman.

* * *

Acum nu va mai putea adormi la loc.

Lyndsey ridică lampa de pe podea și se ridică din pat. Nu-și găsește halatul de baie. Parcă o servitoare plină de ură i-ar fi făcut bagajele, atunci când a părăsit Libanul. A adus cu ea două valize, pline cu tot felul de lucruri. Pantofi incomozi, nicio rochie decentă, bijuterii nepotrivite. Avea mereu nevoie de ceva ce nu găsea, pentru că acel ceva se afla într-o cutie care se îndrepta spre Statele Unite, cu un transport naval foarte lent. Dar din moment ce ea a fost cea care și-a împachetat lucrurile, nu avea pe cine da vina, decât pe sine.

Chiar dacă apartamentul e complet mobilat, chiar dacă există cearșafuri și prosoape, oale și tigăi, ea nu se poate adapta mental la spațiul ăsta. Era ca și cum ar încerca să pedaleze pe bicicletă cu tocuri înalte, îmbrăcată într-o rochie de seară; se lovește tot timpul de unele lucruri (o măsuță de cafea așezată aiurea, un perete acolo unde ar trebui să fie o ușă). Nu poate găsi nimic atunci când are nevoie, nu e nimic la îndemână.

Își freacă fața. În ultimele două săptămâni ar fi trebuit să-și caute un spațiu în care să locuiască. Trebuia să aibă la dispoziție două luni libere, perioada aferentă concediului anual de odihnă, care nu poate fi luat în timpul detașării în străinătate. Iar perioada asta crește mereu, pentru că un agent este foarte important pentru securitatea țării. Unii oameni se întorc acasă, beneficiind de șase luni de vacanță plătită. Lyndsey s-a oferit să renunțe la concediul ei, dacă era lăsată să se întoarcă imediat la muncă. Nu încerca să fie eroină; dorea asta doar ca să nu se mai gândească la necazurile ei. Însă ei au insistat să și-l ia.

Credeți-mă, spuse medicul de la OHESS³ în timpul controlului obișnuit făcut la întoarcerea ei. Nu i-a plăcut niciodată să aibă de-a face cu OHESS, i se părea nepotrivit ca medicul la care mergi să lucreze pentru angajatorul tău. *Toată lumea trebuie să scape de stresul pe care îl capătă după un stagiu în străinătate. Toți trebuie să revină la o condiție fizică bună.* Fusesse instruit să spună asta, era destul de sigură. Aveau nevoie de timp pentru a decide ce să facă cu ea.

În timp ce se plimbă prin apartament, în tricoul supradimensionat pe care îl poartă atunci când se duce la culcare, Lyndsey aprinde luminile. Din cauza Ambienului, îi e sete. Ceva fierbinte? Ceai de plante, cacao? Dar pentru că a evitat să meargă la magazin, nu avea aproape nimic din toate astea, doar niște

³ Occupational Health Environmental and Safety Services – Serviciile de sănătate, mediu și siguranță la locul de muncă (n. trad.).